

סיפור יציאת מצרים ביום ההם בזמן זהה

משנה וגמר פסחים קט:

משנה: בכל דור ודור חyb אָדָם לראות את עצמו כאלו הוא יצא מצרים, שנאמר והגדת לבן ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' לי בצאת ממצרים. לפיכך אנחנו חייבים להודות להלל לשבח לאורם להדר לבך לעלה ולקלט למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנשים האלו, הוצאות מעבדות לחירות מגן לשמחה ומאבל ליום טוב ומפעלה לאור גודל, ותשבעוד לגאולה, ונאמר לפניו הללויה. עד הין הוא אומר? בית שמאו אמרו: עד אם הבנים שמחה. בית הילל אמרו: עד חלמש למעינו מים. וחותם בגאולה. רב טופון אומר: אשר גאלנו ואלא את אבותינו מצרים, ולא היה חותם. רב עקיבא אומר: כן ה' אלהינו ואלהי אבותינו יגעונו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום, שמחהם בבניין עירך וששים בעבודתך ונaccel שם (מן הפסחים ומן הדבחים) +מסורת הש"ס: [מן הדבחים ומן הפסחים] +כו, עד ברוך אתה ה' גאל ישראל.

גמרא: אמר רבא: צריך שיאמר ואותנו הוציא משם.

ונב"מ הלכות חמץ ומצה פ"ז ה' ופירוש רבינו מנוח שם.

בכל דור ודור חyb אָדָם להראות את עצמו כאלו הוא בעצמו יצא עתה משבעוד מצרים שנאמר +דברים ו' + ואותם הוציא משם וג', ועל דבר זה צוה הקדש ברוך הוא בתורה +דברים ה' + זכרות כי עבד היה תלומר כאלו אתה בעצם היה עבד יצאת לחירות ונפדיות. אז כתמקנו לפחות כנ' כל דל ודוכח חייכ' חלס לארכות כו'. כטו קכתכ' לך נעל וילחת לקיות נפלית וככילה הולת טליה יולת כסך על פיו קמיל גכלות טקומה הקס טליתת ניקלה ולט' יוסר לנו ממנה יט' לטלה. וטס יכל לך מל' דעתך מסקה יקלול מושיעו דעת לך וכמו לסת גלת מל'יס קיטה סכת להטיא לטס צהלייחס כנ' כל דל'ו גאלת טה לט' סטה לקלול לטזיעס קטעעה עולםיס:

הגואה של פoch מעשה ניסים לבעל הנתיות!

לben נראה רודאי אם היוינו עושים עיקר השמחה הנס מה שיצאו מהמרור של שעבוד הגלות לא היוינו מזכירים עצמים בחרכיה ובהננס כל כך שאנו לא יצאו מהמרירות, רק מפני שעותנו עיר הנס ביציאת מצרים ה'גאולה שהוא מה שנקינו לעברדים לו יהברך והכינסו לקדשו והנחנו קדושת ארץ העליונה והתחזונה ובזה אנחנו עם היוזאים שווים, לזה מברכין אשר נאלו גאל את אבותינו שהגאולה הוא עניין הקנן וככש"ל, ולא מברכין אשר הוציאנו האבותינו, כי בגין היציאה אין לנו לנו שירוי עמהם רק בהגאולה. ומה שאמור כאן שיריב לאות עצמו באלו הוא יצא "הוינו כיוון שעיקר השמחה, הגאולה שהוא הקנן שנעשה מלחמת היציאה, ובנס הגאולה כולנו שני, שמחת היציאה שהוא לנו ולדור היזדים יין שעיקר השמחה הוא בהגאולה ומה שככלנו שני בה, גם כי היציאה היא סיבת כל הנסים שנעשה עמננו. שולחה מביא אליו מקרוא שנאמר בו ואותנו הוציא מטהן הביא אותנו (פרחים ר, כ"ז). הרי שמשמעות גם אחרונו בסיס היציאה, כיוון שעיקר התכלית היה בהיציאה לחות לנו קדושת הארץ*:

שמות יב ומדרשים שמ"ר ובמדבר רבא

(מ) ויהי מקץ שלשים שנה וארבע שנים ושהה זיהי בעצם ביום זהה יצאו כל אבותות יעקב מארץ מצרים: (מב)ليل שמרים הוא ליקוק להוציאם מארץ מצרים הוא בלילה זה ליקוק שמרים לכל בני ישראל לדרכם: **שמות רביה** מה ראה לומרليل שמרים שבו עשה גדרה לצדיקים כשם שעשה לישראל במצרים ובו הצליל להונינה וחביזון ובו הצליל לדניאל מגוב ארויות ובו משיח ואליהו מתגדלין, שנאמר (שם /ישעיה/ כא) אמר שומר אתה בקר גומ לילה, משל לאשה שהיתה מצפה לבעליה שפירש למדינת הים אמר לה יהא סימן הזה בידך בעת שתראי אותו סימן דען שאני בא ואני קרוב לבא, כך ישראל מצפן מישעמדזה אדורם אמר הקדרש ברוך הוא הסימן הזה יהיה ייחיה בידכם ביום שעשיתי לכם תשועה ובאותו לילה ה' יודעים שאני גואלם ואם לאו אל האמינו שלא קרבבה העת, שנאמר (ישעיה ס) אני ה' בעטה אוחישה, ואומר (חגי ב) עוד אחת מעט ה'יא ואני מרעיש את השמים ואת הארץ וגדי והפכתי כסא מלכות וגדי, וכשם שהפכתי את מצרים כן אני הופכ העבדי כוכבים שנאמר (ישעיה ס) והגויים חרוב יחרבו ואומר (איוב לח) לאחוזו בכנענות הארץ וגדי.

במדבר יב: ויבא אלהים אל כלעם לילה ושהה (שמות יב) ליל שמרים הוא לה' הוא הלילה הזה כל הנסים שנעשו לישראל ופרע להם מן האוישים בלילה היה (בראשית לא) ויבא אלהים אל בן הארמי בחולום הלילה (שם /בראשית/ כ) ויבא אלהים אל אבימלך בחולום הלילה (שמות יב) ויהי בחזי הלילה וכתיב (שם /שמות/ יד) ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה (בראשית יד) ויחלק עליהם לילה וכן כולם.